

Atiņuk Tēvnei,ko privalai
PĒRĒ ROMANČO REVIŅTOJĒLĪO
LĪKS visuomeninēs ninties orgāns
1949 m. balandio mēn.

KOVČO ERČLIUS,
VIČO LĀVĪVĒS KOVČO ERČLIUS,
MĒMĀ MOTIŅAS,
PUSĻĒMĀ HANĒMĀ TĒVČO,
ERČLIUS ANTOČO,
MIRĻAS ŽEČĒS ANČĒVĒLES,
VIČO LIČĒVČO, EKČUČO IR KĀČĒMĀ MĒRANČO,
LIČĒVČO VANDO IR ČĀČĒS MĒFRANČO,
LIČĒVČO NIČĒRČO
SVĒIKIŅAS
SĀVČO HANČO, ARČĒS PRIČĒLOBČĒ,
MIRČO TĒVČO IR KĀČĒMĀ
ČĻANČO
VELČMĀ, ČVĒMČMĀ, I

Redakcija.

LIEKUVOS LAISVĒS KOVAS SAJŪDĀIS TARIKOS

PREZIDIJUMU I.

Kristaus prisikēline švanciu proga sludņotie liepninga pasveikinim Vyriusisajai Vadovybei, tvirtai vairuojanciai mīsa sajūdtie laiva sārīgama laisvės kova oksano.

Didiuliai organizaciniai laimėjimai, kuriuos šis pavasaris atnesė mums dovana, visu š laisvės kovotoja buvo sutiktas su nepaprasta dvasios pakilimu, liūdijančiu apie sukėto supratimo ir įvertinimo Centrinės Vadovybės pastanga ir pilnutinį pasitikėjimą ligioline ir tolinesne jos veikia.

Montelūgetas štempinas tarptautinėje arenaje, nuo kurio labai štertina pradėjo braskėti sutra nijas Sovietu Sąjungos pastatas iš videns, teikia didelia vilcia artimiausiai ateiciai.

Mes esame todėl tvirtai laitikini, kad šios Velykos yra paskutinės, kurias švanciams aiurios vergijos alyvos.

Mes linkime Vyriusisajai Vadovybei su tokiu pat sekmingumu, kaip lig šiol, vadovoti tolesnei ir galutinai kovai dėl švynės laisvės.

Mes linkime, kad mirti nugalėjęs Kristus sutruškintų ir šiu dienu balsų, mirties ir pikto skleidėja bolševizmas, kad savo prisikēlimu jis prikelta ir mīsa šali- dar grabesnė, darovic esnė ir laimingesnė, negu bent kada.

JŪROS VADOVIZK.

Skupuotoji Lietuva,

1949 m balandžio mėn 15 d.

LIETUVIŠKOJI GOLGOTA.

Lietuviai tautai mirti nešančio pavergėjo kruvini diržai vėl palietė būkstančius geriausią Tėvynės sūnį ir dukrą. Kiekvieno žmogaus širdį ve rentis motinų ir vaikų verksmas nusirito per visą šalį. Jų užvertos akys nebematys šį pavasarį sužydusių sodų vyšnių, nei kylančio laukuose vasarojaus. Apleista sodybą išdažyti langai liūdys, kad čia gyvenę žmonės - toli nuo Tėvynės ir kad gimtosios žemės laukuose šeimininkauja svetimieji tironai. Čia jiems pilna liaudies priešų visi 90 nuosimniai lietuvių. Visus jie numato vieno ar kito tremimo metu išplėsti iš gimtojo lizdo. Jie netveria pykčiu ir jų plūdinias drebina žemę, kai išvežimui paskirtas jaunuolis pasirenka garbingą kancią kelią, išstodamas į partizanų eiles.

Tauta nori gyventi ir šį savo troškinį įrodo, penktus metus kovodama su mirtimi. Laisvės kovo - tojų eiles užpildo nauji pasišventėliai, aukodami už Tėvynės laisvę - didžiausią kiekvieno žmogaus turtą - savo jaunas gyvybes.

Sunkus šis lietuvių kelias. Taciau argi jis nepanašus į Kristaus nueitą Golgotos kelią. Artėjant į kalno viršūnę, Dievo sūnaus pėčius kas kart vis labiau slėgė sunki kryžiaus našta, eikvojo Jo dieviškai žmogiškas jėgas, sunkė prakaitą ir kraują. Apvainikavęs savo kancią pasiukojimu ant kryžiaus žmonijos atpirkimui, Kristus p r i s i k ė l ė l Uoloje iškaltame karste Jo nesulaukę ant angos užristas akmuo, nei kapą saugoję sargai. K r i s t u s n u g a l ė j o m i r t i !

Ir Lietuva, juo aukštytį į Golgotos kelią kopia, juo arčiau šio kruvinojo kelio pabaiga, tu o dsugiau ašarų ir kraujo liejasi iš pavergtųjų jos sūnų širdžių. Šis jaunuolių kraujas ir bus tąja auka, kuri prikels Lietuvą iš vergijos.

Jausdamas nebetoliną savo sosto griuvimą, Kremliaus tironas, lyg tie Kristaus budeliai, karštligiškai skuba užbaigti savo suplanuotą piktada-

rybę: išžarstyti lietuvius po plačius Azijos ty-
rus, kad jie niekad ~~neišvengtų~~ sugrąžti nebegalėtų.
Tada su likusiu pataikūnu mažuma, kuri nuolankiai
paklusni Maskvos valdovams, susidoroti nebūtų
sunku, nes tik tiem lemta išlikti Lietuvoje, ku-
rie mokėtų pavirsti kitoms tautoms mirti, nesau-
ciais azijatais. Žydinti Nemuno šalis tapta nyki
Azijos provincija.

Taciu šiandien pasaulis jau kryžiaus karo
ženkle ir mūsų tautos likimas didele dalimi pri-
klauso nuo mūsų pačių. Bet kokiomis sąlygomis
turime išsilaisvinti Tėvynėje. Gi jos netekusiems
tautiečiams ištieskime brolišką pagalbą ranką.
Mesupranta iš Tėvynės išvežtieji, kad lietuvių
tautos išsilaisvinimo ir tautiečių išsaugojimo
pastangos - kova su okupantu ir parama kaliniams
bei tremtiniams stiprėja ir apima visą tautą, vi-
sus gyvuosius lietuvius, kad tos kovos priekyje
ryžtingai žengia LLKS /Lietuvos Laisvės Kovos Sa-
jūdis/.

Kovojanti ir tiek dėl laisvės auką sudėjusi
tauta negali išėiti pralaimėtoja. Didingas jo
p r i s i k ė l i m a s bus lietuvių tautos ne-
mirtingumo ir teisės į laisvę bei nepriklausomy-
bės įrodymas.

Didžiojo žmonijos atpirkėjo šventėje visų li-
tuvių širdys tepakyla į Pasaulio kūrėją su pra-
šymu, kad suteiktų stiprybės ir išvermes, laimin-
tų mūsų kovas ir žygius, kad išėitume laimėtojai
nugalėję mirtį, kaip kad Kristus į Golgotos kal-
nė nugalėjo.

Pavasario saulė ir dieviškieji Prisiškėli-
spinduliai tepasviečia ir tepažadina ligsiolini-
spakėlius, kad grąžtų prie tautos kamieno ir,
nusigręžę nuo svetimų dievų, savo Viešpačiu pr-
pažintu Lietuvos pakeliu Rūpintojėli.

Kelės Kristus, kelsis ir Tėvynė, - gauš šią me-
tą velykiniai varpai. Jie skelbs, kad lietuvių
tautai skirtas Golgotos kelias kasdien trumpėję
kad nepoilgo prasidės PRISIKĖLIMAS. Tai bus vis
krikščioniškosios žmonijos kryžiaus žygis pri-

nia pavergėjus. Tam pasaulis baigia ruoštis, tai žada visa kankėti vergiškai paklusniai kompartijai klykusiai. - Mes karė nenorim! Taryba - Sąjunga - taika mylimi! Alie!..

Id tikrąja, Taryba Sąjungeje taikos niekad nėra bavy. Cia per 50 metų nuo konkinimo, elcie ir bade kaedien nuairėta tikstencial mo nis.

Kaisa pasidare Krenliams valdovams, nes ateina atsiskaitymo valanda. Kola, epgaulė, terora perantės sostas bracke. Nušluoti jė nuo jėnos paviršiaus kyla milijonai vergijos pan ciais surekinat, ranka, viens & pagalbe atels xizm viso pasaulio laisvėsios tautos. Uk nicken kiten, kaip bolševizmo pamerkty, tautų įslais vinisui ir pašalinti žmonių mirti nošendic kuznizmo, kariami Sicurus Atlento, Skandinavi, Vidurkienio, ir Remioje Vengonyne blikai. Celc sinis tiecu jie apjuosia raudiliams tironiję ir viena diens sutriuškina jė, kaip nuodingę sliute.

Ateis Šventų Velykų rytas... Tėvynėje id - likusieji akubės pasveikinti prisikėlusio Kri staus... visa keliai sulinks ties Jo altoriais... Ir džiaugsmingi Alelija garsai teidiega mnyse pasiryšim, notiuirint kas Tėvynai begres te, kokie pavojai ir sudros neatitaba, istver - mingai, kantriai ir su nepalaudiana viltimi senkti laisvės kovą keliais, vedančiais & rom ir nepriklausomą gyvenimą.

Neatitrint milininkai, sake, laisvės siekian čios liečivų tautos raudnasis tironas pavergti nekstenge, nes ir jo dienos suskaitytos.

Dar truputėli kantrybes, tautiečiai! Nepo ilgo trispalvė vėliavai linksmi suplevens lais voje ir nepriklausomoje Nemuno daly.

-o-o-

- Masyt, šituos jam atiduoki - išeidams & nokyklė atidomnetė dukrytė motinei sakė rody dėm jai prišpicdien išvirtus kiaušinius.

- Kam, vaikeli?

- Kurį nekola perrišai... Jis toks nuvargęs...

At namiejojam... - tarė ir 14 bėgo į mokyklą.
/Ryt. Lietuva, 1943, 04. 24/

-000-

- Dėkui bus jėgas dėmėt, - kaimynas artimai pakrūtas slenkencius burlius rodo.
- Rusoms?
- Partizanams, sė manai!
- O nes kam, kai mynė I Mėisą dėka partizanai burliokus mgtys, kai jėms to reikės, - burliokai gi partizanams, kai to visi nesitikės.

/ Ryt. Lietuva, 1943 m vasara/

-000-

Gerai laikais reikėdės saugotis blogo
smogaus, o dabar - valdėtos.

/Vytenis J - P/

Š g l i s .

DAIJA.

Per nišką dainuodamas pralėkia vėjas,
Palies dūmas eglių viršūnes sparų.
Giris ima gauti - tai vėtra artėjo;
Už valandos sisus čia visu smarkum.

O tarp dainos vėjo ir niško odino
Girdėt lyg raude, ar lyg verkimas smogaus:
Jegutė tai verkia liūdna, nusiminus
Prie sukėto kapelio brolelio brangus.

Dar vakar jie buvo tarpe ginklo brolių
Gvybės ir meilės pilna širdimi,
Siandien slėgia kūna jau jo šaltas molis,
Siandien jau užgesė jaunai jo karšči.

Išnykęs lauvos nakėis iš kautynių
Palaikėjo broliui šaliaujan miške.
Sesutė, šis liūdnėjis gavusi šipio,
Frie kepo broliui atbėgo slapčia.

Ir verkusis mergaitės girėtis pro vėją,
Ir eglis randoj gili justi kapčia.
O miškas vis gaudia... Ši vėtra, artėja,
Metrusis visai smarkumai siens ir čia.

1946-7 žiema.

V y t e n i s .

M O T I N A I .

Kada, tėvišką puošdamas, vyūnias
Kaltę musilino skraistose akas,
Tu vėl lauksi nesoliai sugrįžtant
Ir sąnuose ilgiesies menkas.

Tik pavasaris kelio namo rodo
Į namus iš šalinų miškų.
Juo praecia... Ir sutemos juodos
Nyks, kaip šneklos, už mūsų pečia.

Dabar lauki, ilgiesi ir rymai
Tu silpnas, kura peliko namas.
Juodos radenie naktys beaginai
Šiburėlis toks menkas - tamsus.

Šaip porėtus sugrįžti plačiaisiais,
Amenčiais nušėtais, koliais
Ir, nušluocėjus Tau šėvare vaikiškie,
Širsmint ir paguost švelniai!

" Savo lēvišķās laisvā atpirkšanī
/Tā per amtius jī laisvā matys./

Klaikios satamos sauļēj īstīrps,
Nebaugina jau Tavys naktimis.

1947 m. ruden.

V y t e n i s

Tau nešdavon gaisvā pūdiens,
cīduos gegūtes sauļē...
"O, motin, kur esi šīandienā?
Nykā be Tavo neilēs.

Kai prie⁴ keturis su viršmā notā ginkluotos
spījātā ordos antru kartū ušpīdīo mīstā nylīnos
lēvynās laukus, kramlīus tīromas pasīskelbē vi-
sagalīncīu Lietavos valdovā, "am būvo reikalīn-
gī mīstā motīnā sūnā, - jū krauju reikējo mūlī-
stytī barbarā kolīē ī Berlīnā. Ir nīekas neklaus
sē lietavās motīnos raudos, kai jī akundēsī, kad
sūnā sugīno ne svētīnīosīens ir kad lietuvīvi
nīekad nebūvo ir nebūs reikalīngos Berlīnas ar
nors pēdē svētīnos tē es. Taciū ar jocios akun-
dē galējo suprastī tas, kuris būvo ušgūngītas
be motīnos ir pavarstas bānīkīnīrudonōjō pāro-
plamā vykdytoju? "aip tīe pīkīteamī uš tīverlē
znogaus pavūdēlā nešīojantīejī paderai ne vie-
nos motīnos akīnīnīstōjē mūšōvē bēgantī sūnā ar
be sugāvī lēvētē ī pīnīesīas frontō līnījas,
īē kurīnī dēngūmas jaunuolīnā nebēgrīto...
Taciū Lietava tāip grīt nēpasīdēvē "eskvos
tīromī. "nebaugīno ir nēpavartē klusīnīas ver-
gais kravīnas teroras, būdūnās, grīsināmī Sībi-
rū.

"Senūnīnī motīnā palānīnīkū ir tylios jū kaš
cīos palūdētī vyrai īcējō ī talīssīas gīrias,
ī kovē dēl Lietavos laisvās.

"Ēgo klaikios, verģījos pāncīnī skambējīnā
apkartīntos dīenos... Laisvās kovā pārsīkalēvo
sukū, šīnīalotus būvasīnūjū kūnus nētē nīestelīnī.

gatvėse, laukdami lietuvių pritarimo ir pasitę-
siojimo. Tačiau akudčiai apsiėmė okupantas :
sudejavo visa Lietuva. Kasuokas žydus apdengė
veidas. Išniekinimai pasmerkėtieji partizanai, la-
voniai sukėlė tautos širdyje skausmą. Jie utai -
peleki didvyrių varda būdeliai dar didesniais ne-
apykante. Ar žiūlėtavys galėta išniekinti bro-
lį arba gerėtis jo išniekinimui. Ar širdis ga-
lėta likti bejausmė tyliam žuvusiųjų motinai
skausmui? Juk joms nevalia net savo sūnų apsu-
doti, net prisipažinti, kad tai jos rankomis už-
nešiotas ir užaugintas vaikas. Ut tai jai greičia
Sibire katergoje ilgą, sunki bado mirtis.

Ir motinai širdys išleiko ir šita viršumogis
ka kancis. Jos iš tolo palydi savo sūnų pasku-
ting kelionę į antinybę, kelionę, kokios niekmo-
net žmogus nelinki pikoleusiam givaliui. Oi tve-
rimai tepasiam sadistai lavono išniekinimas tai
kia pasitenkinimo. Negana to, jo akys seka kiek-
viensąpraeivį, ar neišfirs juos žuvusiųjų mo-
tinai. kencianciją akių, nes jo kruvinos rankos tu-
ri ir ja sunaikinti, - išrauti nukirstoje me-
dicio šaknis, kad jos kartais neišleista atšala,
ir iš naujo nebandytą stiebtis į saulę.

Raudonojo mure baillas nepasitenkina vien
paliogiciais nelaimingomis žasių šerškais .
Jos bando akverbtis į kitų tautų kūną, išleko jo
se silpnasnių, matiam atsparių žmonių. Ir kai ja
puolimas atsinauina į atkaklią lietuvių pasiprie-
šinimą, įsinto žmonių būdeliai pradėjo masi-
nius žmonių trenimus į Aziją. Ten, tolimuo
Tėvynės, toli nuo gintojo lizdo silpnos tikrai
lengviau išveikti atspariusius tautos vaikus,
ar bent pagreitinti mavyrį į antinybę.

Ir sudejavo motinai Tėvynės. Alaišus, širdį ve-
rentis, kiekvieną žmogą drebėti verčiantis jos
skundas. Tai ne vienos, ne šinto motinai verkimas,
tai tikstencijai motinos, Tėvynės Lietuvos, dejo-
nė, nes pavergėjo rūtis palietė tikstencius Ne
mano žemos vaikų vyrus ir moteris, senus ir jau-
nus, net kėdikiai paliko liudius prisėsis. Sa-
ve suniekina žmogus paskelbė lietuvių tautai

nirties sprandimo.

Ir rauda motina - tėvyne, rauda ties pake-
liu šypintojėlia suklypusi, iš namų išvartyta,
sematė partizanų motina, kad šiu metu gegutio
piedais jos nepradtingins vaikų mūlytėlių.
"I šiandien kalta, kad pagindė sūnų, kad mokė
jį lietuviškai kalbėti, mylėti savo tėvyne,
kad išleido ją tūbūtingą kovą dėl jos laisvės,

kad nori turėti ją motinos teisia, kad aš-
pia ir peišduoda jo okupentams. Už tai je spar-
do suivoroje sadistai, kankina kalėjimų rūsio
se, trenia į Sibiro ar verkutes pusiaukinės
sritis.

"Ašiu kas ivaikis lietuvių motina, išleidusi
sūnų savo sūnų, kovą prieš žmogus supiaki -
nima? Jai jokia kancis nebūna perdidelė, nes ji
didvyrių motina: ji būna šmadinga tautos gy-
vūnė niekad nenykstančiais penkielis. Je
minės, kaip motina sūnams, didv. riškai kovoju-
sio ne vien dėl savo tėvyne, bet ir visos
žmonijos apgūnimo nuo siubingo nirtis ne-
sio, raudonojo pero. Prieš je mūlins visą gal-
vos, nes ji dėvė Lietuvai partizanų, tų pasi-
ventėlių, kuris, nebodamas pavojų, negailėdamas
jokios aukos ir iš niekur pagalbos pasitiki-
damas, išneš per audras tautos g. yrhės ugnį
ir jaja vėl udege LIETUVOS LAISVĖS MŪRĖS

Ateis gegutio pirmasis sekmedienis. Girin
brolių akyse iškilis sematės motinos rankle-
nis išvogtas, didtū pusiaukojimų spindintis
veidas. Štipriau suplaks kovos užgrūditos
irdys. Auspaudę rankose ginklą, tyliai išters
vyrai.

- Merg Tėu parnešime laisvės dienas, gratin -
sime Tėvų iš Sibiro, Verkutes, gratinime į
mylimą tėvyne. Tėu tada niekas nedrėms vadin-
tis partizanų motina ir ji, iš tygių grytūsi,
priglausiti prie savo iškankintos krūtines.

g l i a .

Pracities rūnuose
Atvainus gėles,
Pracities rūnuose
Mylimi šėėliai.

Deš akysė stovė,
Atvaindas motulė,
Deš ausysė skamba
Mielas "cidė-dia liū-lis".

- Ak už ką, Dievuli,
Atėmiai motulė,
Kamė melynakė?

Ką jė nailė reiškia,
Kod suprantan eiškiai,
Tiktai jos netokė!

1949.04.27.

Kad ir gražesni už žmones angeliai, bet jų
akysė sėara neblinga.

/A. Jakėtas/

-00-

LLKS T I K S L A S .

Laisva, nepriklausoma, demok-
ratinė Lietuvos respublika.
/Iš LLKS statuto/

L A I S V A . . .

Kaip esmė pragiedraliais purienos kelti
eina, taip lietuviai partizanai, i kovą prieš
tautos laisvę paniekimus, komunistus stojo.
Lietuvė ir šėonijs Lietuvos laisvės diena vi-
kina, kad prieš pasaulinį gėlėnį iėdrisėt lie-
tuvės priešintis, komunistas ir nesėgnavo,

tedei, pasipriešinus pasiryte nušluoti terora.

Smagus gyvenimas ir kerštas jam pradėjo kovė mias, šėmėje. Gyvenimas, kaip ir turėjo būti, paliko smagus himn, kerštas, kontrumo pritrakas, pavirto smėkla - smestija. Tik tas, kas tragiškė likima vietoj smogaus gyvenimo yra pasirinkos, gali ko nors iš apgaulės tikėtis, o smestija vien apgaulė ir yra. Kas ja nando sis, - tas ja Lietuvai išpatins teise, tuo komunistinę Lietuvę pripatins de faete ir de sure.

Kad Lietuva gėra valis nuo laisvės ataisakė, grafinioju Kramliaus valis paliko, ir užsienis negali pasakyti. smestija naudojentis, pety Lietuviai užsieniai turėjo parodyti, kad komunizmas netik teisetas mias, krašto viešpats, bet ir neloningas tiems, kurie nuo tautos intereso nuklydę buvo. Partizanai smestija telaike kėm /kio ji iš tikraja tentai ir yra, todėl ir joje pasinaudojims galėjo suprasti kad kaip tautos išdavins mirčiai. Kaip smėklis š mš m gyvenims atėjusi, smestija ir šiandien kaip jėms piktas tebėra. Partizanai, apie laisvę Lietuvę pragiedruliais kalbėję, paliko Lietu - vos laisvę gyvenimo smėra, nes visa tauta ja ryttė perėms, kaip savo gyvenjms.

Lietuvos girios gaudins, kad Lietuva laisva tegali gyventi, arba už šis teise yra pasiry - susi grūstis, nešioja jėms ir tas/girios gaudi mas/ komunizmas telaike mias priešu. Kad mės teišsigelbėjus, komunizmas griebėsi klastos ir esu š talkė pasikvietė mias šėms gėra prehtus, smogaus išgėms Maršali/Krolli, Peali, Narutaviciu/. Išgėms išgėms klastingumu ir pasi - naudojo: š Lietuvos partizanus prakalbėjo, už savo laisvę kovojancios Lietuvos atstovybes vėrd. Šuo rėndamas, šėkė partizanus vėnoti, lindėti.

Tik istorija kada norė kalbės, kad tai buvo bėdymas Lietuvos laisvės karius paversti šiu rėmiais tas, kad jie nesutrakdytė komunizmui Lietuvos sunaikinimo darbe ir dar, kad tautos

laisvės reiškimas per tūnojantis partizanus
kankinamos tautos skyje paliktą vien pasigai -
lėjimo reikalingu, todėl niekas neverta daktu.

Be daug ir nesekminga bandyma, kuriais regi -
no neaukšti, grūdino jėgas trumpi momentai,
pagaliai pasilė terybinia piliečių teisee
dokumentus ir jų pagalba šauke verttis & komar -
nistines istaigas.

- Tik šituo keliu eidami, išnešime brolių kram
jų apšalstytas vėliavas! - šauke Markulio iš -
kymai.

Į kur amestija tevilioja, & ten komunizmo
statytiniai šauke joga verttis, pizniamsis, & is -
tribiteliai eiles, jak tai patikinimais vieta,
kur lengviausia žmogus nulenkiams tam, kad jo
krašto forma būtų užpildyta d i d a i o s i o s
r u s ū t a t o s socialistiniu turiniu.

Tai greitas, kur žmogus nudvasinamas iki tiek,
kad smobriu palikęs kūnas, paskui jam rodoma lo
vė ir su tautos laisve plėvosavisionis vėlevo -
nia remiamis & Kramulį šygiams.

Ir visos priemonės komunizmo vertos: kiek
teroras nuotus, tiek amestije vydinga, lygi
tam ir demoniška Krelis klaista. Tik tautos lais
vė, jos vaiki gyvenima būdama, ne tik prieš vi -
sas, šis jėgas galėjo spirts, bet kovojantią
eilėse surado ir tuos didvyrius, kurie, neboje
tiesiai mirčiai patvelgti & akis, Krelis klaista
atidengė. Tuo Lietuva išgelbojo nuo gėdingos
pradžios, nes savoms rankoms Kramulį savo
laisvės nepadovanajo. Lietuvos laisvės neigti
tepaliko bolševikinis teroras, nes Krelis su sa
via nusinešė ir amestijos vėliu. Tai pasaikino
mūsų vieningumą skaldancius jėgas ir tuo šge -
line kovojantis Lietuva suburti & vieningi vė -
lis - LLKS.

Tik kovodama Lietuva nugalėjo komunistinę
klaista, vėliu, kovos šaligos pribrandino LLKS bū
tinumą, tik kovos būdai LLKS galės Lietuvai lais
vė gyvenime grąžinti, bolševikinį terorą nuga -

lėjus, kas šis bolševikinis teroras ir utai-
tėjusi kova pakirto valis, ir jiems vietoj
prote jausmai tikina galimą Lietuvos laisvę,
tiesa L.L.K. toria, kad Lietuva neatsitiktinė
spanijos delis, todėl ir atsitiktinės lais-
vės viltis teišia. Tai liūdi ja ir tie mūsų
karai, kurie 1918 m. vasario mėn. 16 d. tautos
sprendimui dėl laisvės turėjo patvirtinti.

Pagalvoje Lietuva, kas būtų žaizdų
Lietuva jei vietoj savanorių-kareivių būtų da-
vusi rekrutus i tuo laiku Lietuvoje slautė-
jusias bolševikų, lenkų ir bozarantininkų ar-
mijas, o juk ir šiandien pas mus komunistas
slautėja tau, kad duotume jam rekrutą, kuriu
pagalba jis rengiasi po spanijos gyvenimui
slautėti. Rekrutą davimas ne vien tvirtina,
kad mes komunistai sau valditi rinkome, pe-
tya, bet už šiu rekrutą darbus tau ir atsa-
kyti turės. Tas, tikėtina, gražią dieną mūsų
nėšėda.

Tiesa, patvelgti tiesiai i akis tegali tau,
kas ta tiesa yra jo gyvenimas. Duo atveju
Lietuva gali savo laikyti vertę savo laisvo
gyvenimo. Prieš spaniję ir prieš Dievą jos
vaikai savais darbais ir savo gyvenimu ne-
sibijoje paliūdyti, kad jie tino žmogaus ir
tautos nemirtingą tiesę:

- I laisvę kelias nukomis nuklotas, bet, i
nelaisvę nutengus, gėda ir iūnikimas laukia.

Ties tiesos tinojimas privalomas visiems
lietuviams, kad tai ne vien tinojimas, bet
šia tiese remiasi ir visos tautos gyvenimas.
- L.L.K. savo turimomis priemonėmis ryžiasi pa-
daryti. Tai kelias, kuris liūdi, kad Lietuva
tegalu gyventi tik būdama laisva.

...NEPRIKLAUSONA...

Netoliniais kainymais su suoliais esame .
Ka jais tarytum pavardėm spanijai tarimė
me: suoliai parodė, kaip reikia ginti neprik-
lausomą gyvenimą, mes, gi, kaip dėl atgavimo

kovoti.

Tikrai nemarius sąjūciaus išugdome & nepriklausomybę žengdami, bet iš savo nepriklausomybės gyvenimo pradinimam tai, kas mus & vergijai nuveda arba & ten palie pramūna. XVIII a. mūsų šalies viešpatiai - ponai, bajorai ir kitaip savo besivardine, šali & galutinę betvarkę privode, kalbėjo: - Fato re gisar, - likimo esame valdomi. Šo antimus pabaigoje svetini mus likimo ir padėjo kalbi.

Aukščiau, lietuviški pasiūlytina vėl Lietuvai nepriklausomą gyvenimą atstatyti. Šo tik išaugdome, bet galėjame tuo ir prie šonijų didinotis. Valstybės nepriklausomas gyvenimas garantavo ir kiekvienam piliečiui pilną nepriklausomumą. Vieni prieštatyms buvo lygia. Deje, neilgai. Priešikė prie visus piliečius sukurti - Lietuvai autoriteto, iki jį pakaitė svetimąjį, mūkal - tas autoritetas.

Kiek pama karta praradę nepriklausomybę turėjome pritari svetiniesiems, kad jie atejo pas mus tvarkos daryti, tiek entru kart, - kad netikimai mūsų autoritetą keičia geru. Adangi ir šiandien nenorime tokios Lietuvos, kuri buvo pama ir autoritetinio režimo laikais, tai tas rodo, kad gal ir nebavo prasmes svetiniesiems pasiprieinti.

Antini taip taptis negali. Ši mes, & vergijai pakilavę, pamatome, kad tai tikrai mūsų pradžiai, kad vienintelis mūsų išsigelbėjimas - kova dėl nepriklausomybės, tai, kart sekmingai baigo, turime neužmiršti, kad tai vienintelis mūsų gyvenimas.

Yra tvirtinanti, kad dėl mūsų nepriklausomybės praradimo yra kalti kalinymai, kurie vilkai šo nepriklausomą gyvenimą tykoje, kad mes pasigrobus, tie vilkai toki spaudina & mūsų gyvenimą išvystė, jog tai sunkalė mūsa jogas ir likome nebepajėgiais nepriklausomybę ginti.

Kas tuo parėta tikėti, tepatvelgia į "ian-
dien kovojančią Lietuvą. Juk niekad mūsų kai-
nynai neišvystė tokio spaudimo į mus, kad mes
nuo savo nepriklausomybės atsiskirtume, kaip tai
daro rusiškasis komunistas. Vistiek, mūgalejo
visas kiltis, istengėme susijungti į LKS,
kad "ian spaudimai atsiskirtume.

Šitas pavartydys turi būti kiekvieno lietu-
vio supratas ir įvertintas. Tai aiškūs žedy
mes, kad svetimą spaudimą, siekiant mūsų jėgų
suskaldymo, gali tas jėgas ir jungti. Čia tik
viena pamoka: laikinam spaudimui atremti mes
visada turime turėti prieš škie mūsų amžino-
jo gyvenimo jungtį.

Tiek mes galime būti kitoms pavyzdiniu ko
voje dėl nepriklausomybės atgavimo, tiek mus
pavyzdiniu gali tikti tie, kurie savo nepriklaus-
omybės neprašė.

Didi galimybė Anglija - ir jos nepriklaus-
omybę gražiai gina laisvi ir nepriklausomi jos
šalies piliečiai. Anglija taip pat padeda ir
kitoms šalims gintis nuo atgvensmių ir sau-
ją iškilusių žmogais ir val

stybių nepriklaus-
omybių niekintojų. pradžiant iš paskutinių min
kimų, Anglijos piliečiai yra socialistai, kurie
ne pirma kartą jau prieš valdžios vaivą. Tačiau
Anglijos socialistai pripažįsta ir karalių. So-
cializmas ir karalius yra priešingybės, bet Ang-
lijoje tai suderinama, nes Anglijai karalius
reikalingas imperijos tvarkinimui ir
laikyti, o tai reikalinga jos, tuo patiu ir
jos socialistų, nepriklausomybei. Pradžiant, ko-
munistas jau būtų visos Europos viešpats, o Ang-
lijos socialistai būtų išvirti socialistais arba
komunistais.

Tik Baltijos jūra skiria mus nuo Švedijos,
kuri tikrai ne imperinė, nuo seno socialistų
valdoma, valstybė, bet karalių irgi turinti. Yra
ir senasis karalys, kur žmonės laisvi ir ne-
priklausomi jausdaviesi, savo šalies nepriklaus-
omybę gražiai apgina.

Rusija ir Vokietija už pralaimėjimą ši -
šioje karo Rusikrato sąveik karaliniis .
Vistik teišotes jungties vietoje šios tar -
tos išaugdžė savo jungtiesias jėgas, kurias
reikia karti, o tas jėgas išugdžiusias tar -
tos palikti priklausomyje nuo kitų valios.

Tai rodo, kad ne sava vienioms - svetimos
įtakos gali nepriklausomybę sunaikinti; ko -
vunizmas gimė Prancūzijoje, o savo pasekmes
brandino Rusijoje; Hitleris atėjo iš Austri -
jos Vokietijai vergijos penšiu padovanoiti.
Tas kalys, kur karaliskomis majastotas val -
tybei atliks, oangi, gali laikinai atrodaviti
šias laimes išgudyti, bet nuo jų gali ir
atsikviti, kai pasirodo, kad jos - valstybei
prastūtingos. Karalius šia nei valdžia, nei
partija, - jis valstybės atkintvy atstovu
ja. Todėl šia visos valdžios galimos, bet ne
gali pasireikšti tos, kurios elgtūsi taip,
kad su ja atkintūsi baigtūsi valstybės ne -
priklausomybės atkintūsi.

Realus gyvenimas rodo, ka daugumai val -
tybių savo nepriklausomybę gyvenimą anginti
nuo laikinų svetimų vėjų atkintūsi karalius
padėda. Tas tinka Romijai vienuoje, tas gali
tikti ir mums, nes irgi suvėda, Romijos dalis,
oangi, Talyk nus karalius jungti, kad gal -
tūsi langviam nuo svetimų opūdinimo atkintūsi -
pirti, negali, nes, negalios, nes jo ir neturie
ne. Mums toki iškintūsi pavėdžiu, tas, kur pati
nepriklausomybė yra jungtis jai gimti.

Šveicarija - trijų tautų (vokietų, italų
ir prancūzų) valstybė, ji irgi vergavo. Tik
kilni nepriklausomybės šygiui, ji ta šygi
pavėrtė savo nepriklausomybės himnui. Jau
viam tai, kad Hitleris ir sus links savo tar
tiesiu su Šveicarijos dalimi neprišijūmė,
prie šisšiuju tėvūni, rodo, kad litas laisvės
himnas yra ir Šveicarijos nepriklausomybės
garentija.

Mūsā šygai j laisvā, nepriklausomā gyvenimā, — mūsā tautos neuvaromas. Kas j šiuos šygius mūsā tautā sujungia, tas pilnai mūsų gali būti jungtini ir nepriklausomybei nuo svetima spaudimo ginti.

Lietuva — artoji liū kraštas, prie kuriū ne dybū kontrus švaintojėlis ryso. Tik kontrus apsišarvavę lietuviai ir laisvės šygiū mugalė tojū grįsta. Sava sodyba, savas kontrusas savą ir nepriklausomą, lietuvišką gyvenimą duoda.

aišku, naišskirtine švontijos dalimi būnant negali mūsų būti svetimos višos švontijos gyvenimas. Jis gali mūsų būti ir savas, tik nuo ko kito saugo karaliai, nuo šygi išaugoti. Laisvės šygiū kalėma, todėl, kaip j laisvės šygi eidamas lietuviai meldžia savo viemintėliū vadovą, kad šygi kalėintų, taip nepriklausomos valstybės pilietis, švontamas j artoji liū gyvenimą su Markso kapitalu ar Vatikanu instrukcija, tamsina pirmiesi prie laisvės šygiū kalėintojo. Te kontrus Lietuviai paryso šia, pasvarsto kiek iš svetar atėinėta švontama lai mē mūsų lietuviū tinka, kiek tai naušgama vi mes Lietuvos gyvenimo, jos višagalybės nepriklausomybei saugoti.

Tamsino šia lietuviai, kad jis su svetima gema laisvū švontama gali eiti j tautos gyvenimą, tik daka tų aukos, kuriū viemintėlis išganimas buvo nepriklausoma Lietuva. Tai švontojas tamsūinēta, kad Lietuva nebū nepriklausoma, k, atėikromis partijomis j suskaldytine. Partijos reikalingos tam, kad per protingus j vadovybės višos Lietuvos jėgos būtų sujungtos j viena, graū lietuvišką gyvenimą. Kai viemintė partiniū sūnų ir posūniū, tada jos nepriklausomą gyvenimą tikrai palaimins mūsų protėviū pasiriktas višą mūsų viešpats ir švontojėlis.

... DEMOKRATINĖ LIETUVOS
RESPUBLIKA.

Kovojuose dėl krikščioniškosios demokratijos principų įgyvendinimo Lietuvoje. Tas principas: negaisti savo valios priėmimo artimui tuo pačiu išvengti priklaušumo nuo kito valios.

Valdą Lietuvai ponai, kurie savo valią diktuvo arbojai, jis jais atsibodėjo. Šiandien Lietuva vergišvina komunistinę valią, prieš ją vėsdama kūtbutinę kovą, — aiška, nusikratys ir ją.

Tai puikus tautos įrodymas, kad ji nori demokratinių gyvenimą gyventi. O demokratais ir mūsų valios niekintojai — komunistai — su sididžiavimu vadina; tuo jie tvirtina, — kad demokratija — šaunijos išgyvymas, kad mes tade singa keliai einame. Belesas, JAV pašungiškos partijos steigėjas, sako, jog kiekvienos tautos teisė ke ir komunistinę santvarką pasirinkti. Demokratiniai būdų įstengę sujungti kotojančias Lietuvos jėgas prieš komunistų, ir Belesas patikina, kad renkamas demokratinę šalies santvarką.

1922 m. mūsų valstybės konstitucija irgi demokratinė, tik gali būti paimta su tuo, kad ji buvo pakeista. Tai kas gali kilti klausimas, kuri iš šių konstitucijų teisinga? Galėtume pasakyti, kad tai musė kiti išdėskinti. Tik tie kiti gali išdėskinti kaip jies patiks, koki honorarų mes jies už tai užmokėsime. Mūsų kova už savo teisę ir šį klausimą galutina išsprędžia.

Šita konstitucija parengta demokratiniame dvasioje, kuri vyravo po didžiojo karo, kites — demokratija, puelent komunistui ir jo atšaloms — nacizmui, fašizmui ir pat. Ne mes vieni tai padarėme, mes mes vieni nuo to ir atsiskome. Tai buvo padaryta, kad būtų galima sėkmingai gintis nuo tų negerovių, kurios šaunijos gyvenimą — demokratija puolė. Sur negerovės nusikintos, ten

prie demokratinių konstitucijų grįžta, kur, kaip ir pas mus, tenka prieš šias negeroves su ginklu kovoti, ten iš viso, ne konstitucinės teisės veikia, bet kariniai statutai.

Kadangi pastarosios konstitucijos ir statutai skirti kovai prieš laikinas negeroves, tai ir jų veiksmas yra iki to laiko, iki tos negerovės bus nugalėtos. Kaip po audros eika normalios dienos, taip po įvairių negerovių išnykimo ateis normalūs demokratinės laisvės laikai. Tuo ir mūsų 1922 m. konstitucija, kaip normalus gyvenimo reiškinys, palieka teisiniu pagrindu demokratine Lietuvoje Respublikos atstatymui.

Ganama, kad visų šalių įstatymai, atskiri pretai ir mūsų pačių teisė kalba mūsų šaknims. Aišku, tai mus įteisina mūsų kovoje, tai garantuoja ir mūsų gelidėjimą Lietuvoje demokratine santvarka. Tai ir belieka išsitariti, kiek mūsų patoms ši konstitucija priimtina. Bet pirmo to dėl konstitucinės teisės.

Niekas neabejoja Anglijos demokratiskumu, bet, pasirodo, paragrafais rašytos konstitucijos ji neturi. GER turi iš visų konstitucijų humaniškumą, bet vien pas mus vykdomi veidiniai rodo, kad šia veikia įstatymai, kurie kažkada pateikino juodųjų medžių les Afrikoje. Iš to aišku, kad ne tiek pati konstitucija garantuoja padėti šalies gyvenimą, kiek nusistovėję tos šalies papročiai dėl žmogaus teisių gynimo. Visgi, konstitucija - pagrindinis įstatymas, tai ir tai paėvelkime.

1922 m. konstitucija garantuoja visiem piliečiams lygias teises. Jomis naudojantis, šis kas treji metai šalis renkasi savo atstovaujantį seimą. Seimas renka respublikos prezidentą. Prezidentas skiria ministrų pirmininką prieš jį ir prieš seimą atskirai respublikos vyriausybę sudaryti.

Kuo būda krašte demokratines teises atstovaujantis seimas yra ir absoliuti respublikos valdžia.

Imonijos gyvenimo praktika parodė, kad geriausias norma vadovaujantis šita konstitucija tikrai geriausia demokratinių kraštų nustatė padirėikim, bet, atstovaus blogai valiai, ji neturi priemonių demokratines respublikos teises ginti. Pagarbatai bloga valia iškyta iš paties seimo, kai jame turi partija, laimėjusi per rinkimus reikiama daugumą respublikos vyriausybei sudaryti, šios vyriausybės pagalba pati panašta būti respublika. Tada ši respublika nuo absoliutinės monarchijos skiriasi tuo, kad nuo savo viešvaldytę pateisina aukščiau nusistovėjusių tradicijų dėka, o šė savo įtardino šestose arba NVD pagalba. Todėl, kiek seniau apie senatą sakysavo. — Senatorės boni vi ri, senatus mala bestija (senatoriai geri vyrai, bet senatas blaivus gyvalys), — tas pats apie šios konstitucijos seimą sakytina.

Kuo kitas šita konstitucija buvo, tuo ji ir pas nuo padirėikė. Ir pas nuo partijos demokratine krašte teise pasparto, kaip perai — nam, senatą, kaip am kelia prie respublikos įvairumo ir galutinės savo valios kraštui reikišim. Kai 1926 m. seimas vedavė nei vienai lietuviškai partijai reikišimas daugumos respublikos vyriausybei sudaryti, tai Lietuva sulaukė tokios vyriausybės, kuri Lietuvą leido komunistams taryhinti, o lenkams šviesti. Šitas seimas demokratines Lietuvos teises ir užbaigė. Pautininkai, iš 85 seime narių tetarėje tris, sudarė Lietuvos vyriausybę ir demokratine Lietuvos Respublika perivartė į Lietuvos Respubliką.

Ši konstitucija, nes galime vertinti, kaip vertinga, pamoka, už kurio savias kiti net savo garbe užmokėjo. Kai parodė mus, kad ne vien gerai norai gali suteikti Lietuvai demokratines teises, bet tas suteikti reikia atitinkamą pas

taisy ir pavyzdžių. Dėl pastangų, — tikėjimo, kad nepagailėjusios Lietuvos pakvies demokratiniame gyvenime, laisvės, sąžinės ir laiko, kad tikrai sugebės padaryti demokratiniame gyvenime įstatymų, parengtų. Dėl pavyzdžių, tai aišku, niekas nėra nedraus 34 intis iš Šveicarijos gyvenimo, kaip pat niekas nedraus staig skyd, nuo mūsų rūšių visagalybės, kurie, laisvais įsivedimais, su didžiausiu triukšmu atsisakė nuo visų Šveicarijos praktikojamos metrikacijos, o Šveicarija ir be to nedrįsta parodyti, kad tikrai lietuvių be jokios metrikacijos miršta.

Ši šios konstitucijos pagrindą atskiriantisioji Lietuvos Respublika pilnai galės naudotis, būtent, tais paragrafais, kurie suteikia kraištui demokratiniame savivaldyje papildyti turėti būti tuo kad šią teisę apsaugotų nuo to, kurie demokraciją sugeba teisyne temperate, kaip kalbą priėjusiai prie respublikos valdyto.

Langviam Lietuva atsiduso, kai visvaldyto neteko pombi, kai už Tėvynės išdavimą juos laikas nusinešė. Komunizmas nusinešė su savim tuos, kurie Lietuvos gyvenime drąstini gyveno, aišku, Šveicarijos gyvenimą iškylantis Karšalo planas, to gyvenimo palengvinimui atsiūgti atovinė energija, su visa Šveicarija ir demokratiniame Lietuvos Respublikai tikrai padaryti gyvenimą, nebū.

—oooo—

R o d e n i s .

NAŠO VADAS.

Iš šlaputiškio grįžę vyrų — kaip antytės; kovei, plaukė, bet dvanios parvų už šenklo, — trečią dieną savųjų tarpe. Apypietė priešstatė didžiulė, petingas ir raumenų kalnais nusigysė vyras. Už vis didesnę jo novis, ir raudona, kaip barokas. Siūlo litrų ir prašosi priimtas. Tuo

laiku pavatose besitrankiančius mūsų dalinio vyrus. "Mus čia rusų pažindėdama perbėga nors ir tikėtai, bet nelaukta gimis.

Gegulės pirmoji, bet jau berėgnas besprogetas, tas mus nuo piktyškių ir nuolepis.

- Kai ten ruskiai, nei ten kai Gegulindas pamažoms žmones iš miško aglutes nešasi, o jie juos ir palaikė ruskiais! - barasi vyrai.

Nuo N miestelis gurguolės, Saulės stošvaisėje sablinda kažkas. Ginklai...

- Kad ne mus, tai mes! - vado aprendimas.

Nuo Kapelių atidaro ugnį S dalinyje. Gurguolininkai, kaip padeginti, krinke. Ją apie 90, mūsų daugiau, - suaitvarkyti nesunku, bet iš visų pusių prageru užverda rusiški ginklai. Franklants. - S sušleistas sut kapelių liko! - kažkas praneša.

Vėl veikia mūsų ugnis, iki sušleistas iš - nešamas iš virties laerų.

Pro svimbiančias kulipkas ramus Hyginoja vadas į pirmą sodybą. Ji - sut kalniuko, priešų apšaudoma, bet ramiai slėptis judesiais vadas kinke arkli ir, į veikus paguldys ligonį, ji perriša.

Ne vien žaadytas, bet aiškiai girdėt ir rusiška komanda. Vado padėjėjas mus išveda į naują vietą, bet rusų šauksmai mus ramus neteikia. Vadas to negirdi. Tvarstį perkirps, jo galus suriša ir, padavę vadikas jaunas kovo - tojai, parodo nepaveojingą ligoniam išvežti krypti.

Veikus nabildeje. Rusų rikamas kurtina suris. Ramus, kaip ir viešada, paupiu pas mus Hyginoja vadas.

Tamsta. Kur buvo kinkomas arklym - sodyba dega. Užsiliepsnoja jau šėšta sodyba. Kyla jau di debesyje, o jų juodam, iš naktys, leidžiaškos kulkos vaivoryktėte juonia.

- Ligonis jau vietai! - nuleidžia kinkomas, ta rina vadas. - Hyginojam - ne žaadytas, bet visų

nuo nutarimų prataria vadas.

Antrą dieną keliamas iš miškelio ir Vado ramuna šygiuojam į mišką. Jį pasiekus, didžiulėmis tariais:

- Ir sprande gali netekti!..

Taręs per balą nutekėjo. Ramus vadas palydėjo jį skinis ir tarė:

- O gal dar kas bijot sprande netekti?...

Ir kelinti metal šygiuoja su voroje, kuzios prielakyje - suame Vadas. Tiesa, jis būna kartais ir paskutinis, bet tai tas tas atveju, kai reikis sužeistas brolis, iš kovos traukiantis, gal - bėti...

g l i s .

LIEUVI-KAJAI INTELIĞENTIJAI.

Panktas metas baidyti Lietuvos laisvės kovą. Pankti metal, kai liejasi geriausieji Lietuvos gyny kraujas. Okupanto pastanges užgniaušti tar-toje kilusį laisvės kovos sąjūdį - bergėdžius. Kovos lauke sužeistas partizanas kamsi iki paskutinio šovinio ir pagaliau susioprogdina granata, kad gyvas nepatektų priešui. Būvinta ryšis ninkė geriam leidžiasi negyvai badeliu nukanki-mama, negu sutinka išduoti jai patikėtą paslapty. Vis tai karlygiai, vis tai didvyriai!

Kas gi sudaro tuos didvyriškus laisvės kovo-tojų būrinus? - Pilkų Lietuvos dirvonų artoje su-nė, plonų drobių sudėjų dukros ir tik vienas ki-tas mokytojas, karininkas, studntas.

Kar gi didžioji tautos elite - inteligenti-jos dalis?

Tiesa, daugelis Lietuvos švietusmenės grįžtan-kis raudonojo alybino pagūgę, pagūgo Vakaruo-ma. Tačiau dar daugiau liks. Su did liu liūa sin ten-ka konstatuoti, kad didelė dalis mūsų intelligen-

tijos laikais nusėdinti nuo tautos vedamos
išsilaisvinimo kovos. Be užta, - kad kuris
iš jų net - sąmoningai ar nesąmoningai -
laikosi pasyvios opozicijos laisvės kovos
sąjūdžio atžvilgiu. Kodėl taip yra?

Jūs turite žinti apie tirimą, pataikaujate
jūs ir teisinatės, kad dabartinėmis sąlygomis
nie pasipriešinimas okupantai - pavikandybė, kad
kad jei amerikonas patars, kad laisvę ir
taip gausime ir pan. Ar ne jūs nepriklausomy
bės laikais išdidžiai viešose tribūnose šau
kėt:

- Bene cum dignitate potius cadere, quam
cum ignominij servire (geriau garbingai kriešti
sti, negu negarbingai vergenti)?!

Vokiečių okupacijos metu, kai galėjot be
didemės rizikos reikšti savo patriotizmą,
dėjotės dideliais kovotojais. Šiandien rade
te geriau nuo tokios kovos atsiskirti ir
iškote tokiam savo paeilini pagrįstą pasi
teisinimą. Ir dar drįstate kritikuoti mūsų
vedamą kovą!

Sakote, - sąjūdis daro klaidų. - Bepigu
nėklysti, nieko neveikiant. Pagalima ir nie
ko nuostabana, kad kovą vedantieji paprastai
kaime bemeliai padaro klaidų. Tai jūs dėl
tų klaidų kalti! Jeigu matote, kad klystame,
steikite ir parodykite, kaip elgtis. Juk jūs
tautos mokytojais ir vadais dėjotės.

Nuostabiai ir šiuo laikui tinka himno
satorius, Vinco Kudirkos, šodkiai nuo mato
LITUVOS SVIRNICKIAMS;

Ke tvirtinotį mūsų uolat: mokulas reika
lingas,
Mokulas jūs sunkiam vargai veistas stebuk -
lingas.

Ke šodkiais grafišiais mūsų gundot kas sykias:
Tausuoli, aik prie knygos, tausuoli, mokinkis!

Ko sielotās patys pāredyt mums kaili,
Kuris nakts, pāralins, guos giedrā, dienelē?
Nesidirs, nuils, ir dar prakaituoti,
Skubinas igyti kā, kadējot duoti.
Ir, iātiem, prie jūst mums renkās pšalētas,
Tārnēs kur tas nokalas jūst pāsēdētas?
Duskite mums jī, broliāi, nes trokštāve joje!
Tā syk jūs gausis klykāsē staiga apsiestoje,
Kas-sin kur iāsislanstēt, tartum niekadējai,
Ir kadējinam jūst iānešioje vējē...
" "

Kam jūs esā suardēt mums širdēti ramma,
Priming mums lietuva, pareigā Avontūmā,
Kur lietuva - Rēvynā, nādeļa ant mēsy?
O dāļ Lietuvas - Saukēt - negailēkās trieco,
Auk, paslāventis! Nesidūckim skrienuši
Ryjkams tātos mūsā! Verskit juos pājansti,
Kad nes gyvent nerin! I kovā! Nešūšim!
Tik sikite mī namis, nes jūst vadāis būšim!
Tadā nāsiliepenoje mūs Baltos krātinēs
Ir stējon priēš skrienušā, šēvelēs giatinēs.
Kadā mī priēšāi stvērēt draskyt mūs, apnikē,
Jūs kaip niekšāi, pābēgot, mūs viens palikē!
Mūs iā tevīškās trenis, kalējinām ina,
O jūs... Kas-sin, ar matēt mūs paslāventim...
" "

Arā jūs mūs mālīnkīt sajudint, protē,
Vēģesinkīt iā nājo mūs širdē liepenot,
Arā stōjē i oīlē, kaip tikri vadēvai,
Svieskit mūs ir nešūckīt gest pradētai kovā!
Bet, mūs syki sukuret, viens nepusēckīt -
Kadējot vadāis but, tāi grīckīt ir veskit!

Tadā susipraskite pagalian ir pauckite kaili,
kur šēvynē mūs šūckia, - tas laisvēs nevertas,
kas negina jos - skelē nepriklausomybēs metāis
Laisvē: Varpas. Apšigalvokite, ar, kāi iānē
Lietuvai šviesēmē dieu, būsit tos laisvēs
verti!

Dienavojas pas ūkininkų grupę partizanų. Šeimininkas, pastebėjęs atėjusį nepatikimą, kaimyną, uždaro partizanus atskirus kambarius ir perspėja savo trijų metų sūnų:

- Ištrink seni! Nieko neprašitaki!
- Gerai, ale ir tu tylėk! - atsako vaikas, zvinklingai pakėlęs pirštą.

(Vakarų Lietuva, 1946 m. pavasaris)
Eglis.

IR TAIP PASIRAIKO.

1948 m. rudensioj vienas Kėvilko kucpos partizanas užėjo savo tėviškėn tėvų aplankyti. Apylinkė buvo visai rami, todėl jis surinkavo partizanvoti pas kaimyną. Šėdi nam atostogautojas už atalo, ir, kad nebūtų taip nuobodu, kulkosvaidį rakinėja. Šeimininkė tvarte šeriasi.

Kaikas priemonėj sutrinkai, tai, tur būt, šeimininkė grįžta.

-Štrautvultei!

Partizanas skubiai pakelia akis: tarpdury stovi du uniformuoti rusai.

Susitikimas abiem pusem netikėtas: rusų namonatai už pešių; partizanas ginklas išmarstytas; tieta, už diržo pistoletas, bet kel šovinį įvesi...

-Kto takej?

Uklyptais greitai sumeta:

-Istribitel.

-Id kude?

-Id Jurbarkas.

-Dokument jdest?

-Siet...

Rusikai supranta ir... atstūpti slenks pro duris lauk. Partizanas ilgi nelaukia - griebia kulkosvaidį, spynas dalis susipila į kišaną ir sidi per langą, viško link. Jis susiduria "dikteriova" užvirtis į nodybę nuo vieškelio" drau

gama ir pagalba atkakantiems rusams.

Tuo tarpu troben grįžusi Šeiminkė rado valiktes apkalbas, patvirtį jas, ir iš miško paliko valdikio ugnies dangius, pristatė sa-
vinkai.

Naši ugnies nestalokė - novė, kur kas iš
namų dmi.

Įyt diena kaimo sientė ankvalietai. Deja,
vokarykššia ugnini pavaišinti rusai nebega-
lėjo atstoti sodybos, iš kurjos taip vander-
gini išpradė.

Dėl įvikiu namukentėje vietos.

—o000—

“KVOB KKLIV LINGIANT”

PRISIMENIMŲ apygardos DALINIŲ DUKTINĖS
vadovybė išleido tris toms partizaniškų
daivų ir cilėraščių - KVOB KKLIV LINGIANT.
Pirmieji du tomai išleisti 1948 u., trečia-
sis - 1949 u.

Leidinyje turi knygos format. Viršelis
puoštas ir sudėtingos technikos. Paprastes -
nas, bet skoningesnės vinjetės (pirmame tome).
Bendrai leidinio idovė daro gerą įspūdį.

Tariniu atšvilgiu leidinyje gema įvairus.
Čia randame ir plačiai prigijusių partizaniš-
kų daivų, ir visiškai naujų - negirdėtų da-
lykų. Nei kurie dalykai pausti iš ankstyvesnių
pašaukus pobūdžio leidinių. Viso KVOB KKLIV
LINGIANT talpina esvyje net 319 cilėraščių
bei daivų (pirmame tome - 164, antrame - 44,
trečiame - 111).

Tomatikos atšvilgiu cilėraščiai suskirsti
ti į penkis dalis: I VIKI, KVOB KKLIV PARTIZAN-
KAM, PARTIZANAMS, NOTINAI, DALIUI, BRUKI, KAL-
BIAMS IR TARTIZIANAM, BAVDOVIMAMAM.

VIRŠINVI rinkinio literatūrinis pavėlgiu
notėka, nes, pagaliam, ir jo tikslas neliteratū-
tūrinis. Tačiau KVOB KKLIV LINGIANT kaip da-
bartinis epochos tautos laisvės sąjūdiu dvi

nios reiškėje, vertė didžiai. Atsities poetai
nebegalės skystis:

- AB noredim prikalti bent vieną senelį
Iš kapy miškinų,
Ir išgirsti nors vieną, bet gyvą, šedelį
Iš amovės laikų.

KOVOS KELIŲ ŽENKLIANT bus jiems tuo" gyva
šed' liu", iš kurio jie galės pasisemti nežalia
gės savo kūrybai.

Nors ir nežidėlio tirado (vop 50 egz.) ir,
nepretenduojantis į meną, KOVOS KELIŲ ŽENKLIANT
spėjo susilaukti skaitytojuose pasiskelimo .
Trodijama je tomė talpinamas net vieno skai-
tytojo eilėraštis KOVOS KELIŲ ŽENKLIANT LEIDIS-
JAMA, kaip padėka už išleista tinkini.

PILS KEMANICIO SUPINTOJALIO redakcija, svei-
kinama KOVOS KELIŲ ŽENKLIANT ypairedujama, liški,
kad grafas KALINICIO rinktinės pavynūys pašedin-
tų ir kitų org. vienetų vadovyben.

---oo000---

PILS KEMANICIO SUPINTOJALIO redakcija savo
puslėnėse leidiniuose stengsis, kar galims, pa-
lymėti eilėraščių bei dainų kilną (autorius
slaptavardį, rinkini, iš kurio eilėraštis pain-
tas, ar nors org. vienet, ar apylinkų, iš kurių
spėjama eilėraščių kilna) ir nors apytikrų jį
sukurimo datų.

---oo000---

REPUBLIKONIS PRISIKELIMO APIGARDOS P IR GŪN
RUDNICKIS Nr.1. 1949.01.15.

PRISIKELIMO Apigardės vadovybė
greta savo organo (Prisikėlimo
Egizės), skirto platesniams vi-
suošėms slaugoms, atnaujinama, nutarė
leisti specialiai tik organiz-
cijos kuriams skiriamą biuleteni.
(iš vedančio)

Šis redakcijos pasiskaitomas pilnai parodo biuletenio tikslą. Leidinyje keturi organizacijos reikalai straipsniai ir kronika. Kiek straipsnių parengime įaušiusias nuobirdumas ir kruopštumas pasiūta darbai atlikti, tiek kronika gražiai pavaisdoja mūsų kovos įsaintoją - partizanų.

Iš šio leidinio - viena išvada: rinta vadovybė rinta ir dėmesį į organizacinius reikalus kraičia.

PRISIMENIMŲ KUPINTOJELIO redakcija, savo darbe bendrininkus su biuletenio išleidimu sveikindama, linkėtų ir kitų organizacinių vienetų vadovybėms P ap vadovybės pavysdkiu pasiekti.

K R O N I K A .

- Š. m. kovo mėn. 25 d. bolševikai visoje Lietuvoje pradėjo vykdyti masinius gyventojų traukus. Vešimai trauke apie mėnesį laika. Dėm gelis gyventojų, laika pajautų, nuo išvedimo paatruakė.

P A D E K A .

SVS a r R n u i uš suteiktų perumą nuo rašininis popierius dėkejame.

Redakcija.

- Laimingas, tu, Jensi! Viena galva - nerai - kėje registruotis. O mėn! Seina privertė... Dabar noru pasiuski! - ušdirektrovs gnošia si partizanai.

- Kad eš dvi galvas turėšias, tai tikrai ingi vieną bandyšias privestruoti, - partizanas stenkė.

(Rytų Lietuva, 1948 m. pavasaris)

TURINIS.

SVETKINIAS LIES TARYBOS PRKINIUMAI...	2
Vytėnis. LIEŠUVIAKOJI GOLCOTA.....	3
Šlis. BAINA.....	6
Vytėnis. NOTINAI.....	7
Vytėnis. NOTINGOS BIKINGOS PRAGA...	8
Šlis. (aišvėstin).....	11
LIES TIKULAS.....	11
Rečėnis. KAND VADAN.....	22
Šlis. LIEŠUVIAKASAI INTALIGŠTINIAI	24
Šlis. IR TAIŠ PASITAIKO.....	27
"ŠVOS KMLIU LINGLIANT".....	28
P AŠ DIULŠENIS Nr. 1.....	29
Kronika.....	30
Padeka.....	30
TURINIS.....	31.

